

ROAD /
CENTRAAL AZIË

MOTOPORT

Vlak voor de coronaperiode trok Oskar Verkamman met zijn motor solo door Centraal-Azië. Door het gastvrije Turkije en via de uitgestrekte steppen van Rusland en Kazachstan, om uiteindelijk via Oezbekistan, Tadzjikistan en Kirgizië de grenzen met Afghanistan en China te bereiken. Hij schreef zijn verhaal op in het boek 'De man aan de overkant'. Een voorproefje lees je vast hier.

DE MAN

15.000 KILOMETER DWARS DOOR CENTRAAL-AZIË

AAN DE OVERKANT

Turken in Centraal Azië. 80 Octaan op zijn best

De eerste kilometers van een reis vind ik altijd het moeilijkst. De voorgaande dagen ben je in je hoofd alleen maar bezig met de finale beslissingen over wat mee te nemen en wat niet, visa, verzekeringen, onderhoud motor, bandenkeuze, kleding en nog duizend-en-een zaken. Ook is daar het moment vlak voor je je helm opzet, dat je vrouw een kus geeft en je de zorgen in haar ogen ziet of alles goed zal gaan. Toch, als je de motor langzaam door de versnellingen begeleidt, je langzaam weer gewend reakt aan het gewicht, de eerste bochten vertrouwd aanvoelen, dan maakt het gevoel van afscheid nemen langzaam plaats voor het reizigersgevoel. Het plan is om deze keer twee tot drie maanden onderweg te zijn en naar het oosten te rijden, naar de grens met Afghanistan en China.

D915 in Oost Turkije

EVEN CHECKEN OF ALLES GOED IS

Tijdens zo'n reis stroomt je hoofd langzaam maar zeker vol met ontmoetingen, landschappen en ervaringen. In Turkije volg ik een aantal dagen de mythische rivier de Eufraat die door het landschap kronkelt. Ik wil eigenlijk het Koerdische deel van Irak in, maar de dagelijkse temperaturen van tegen de 40 graden dwingen me naar het noorden. Reizen zonder vastemlijnd plan heeft zijn voordelen. Ik zet regelmatig mijn tentje op, ergens verscholen van de openbare weg. Op één van die dagen kruip ik mijn tentje in als het donker wordt. Ik lig nog maar net als ik een paar stemmen buiten de tent me hoor aanspreken. Ik steek mijn hoofd naar buiten en tref een paar boerenzonen die even komen checken of alles goed is.

Wildkampen ergens in Kirgizië

ROAD / CENTRAAL AZIË

De grens met Afghanistan

Khiva, Oezbekistan. Betoverend mooi woestijnstadje

“Het plan is om deze keer twee tot drie maanden onderweg te zijn en naar het oosten te rijden, naar de grens met Afghanistan en China.”

THUIS BIJ DE LOCALS

Via Armenië, Georgië en het Kaukasusgebergte verlaat ik een waanzinnig mooie omgeving om die in te leveren voor de lege vlaktes van Rusland, met 360 graden om je heen een horizon. Op een morgen rij ik een heel klein dorpje binnen op zoek naar een restaurantje voor mijn ontbijt. Bij iets wat toch echt op een eetgelegenheden lijkt, stap ik vervolgens een soort handwerkwinkelje binnen. Ik doe nog een paar pogingen maar het lijkt erop dat dit dorpje te klein is voor een restaurant. Op naar de supermarkt om zelf een ontbijtje samen te stellen. Ik koop een paar broodjes, wat fruit en yoghurt en installeer me op de stoep van de supermarkt.

Ik begin met mijn broodje te snijden als een man uit een geparkeerde auto stapt en op mij toeloopt. Hij begint een heel verhaal en eerst denk ik dat je hier niet op straat mag eten. Langzamerhand krijg ik door dat hij mij uitnodigt om bij hem thuis te komen eten. Eigenlijk is het geen uitnodiging maar meer een overigens uiterst vriendelijke vaststelling van zijn kant dat we samen bij hem gaan eten. Ik ben uiteindelijk bijna drie uur bij hem en zijn gezin thuis.

DE ÉCHTE ONGEBAANDE PADEN

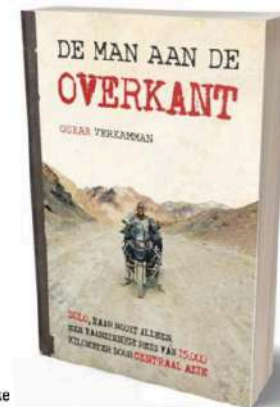
Variëert Rusland ben ik Kazachstan ingegaan en vervolgens Oezbekistan. De Kyzylkum woestijn is de op tien na grootste woestijn ter wereld en de afstanden zijn immens. Het is heet en er staat een snoeiharde wind van rechts. Mijn nekspieren draaien overuren om mijn hoofd recht te houden. Ik geniet van de uitgestrektheid, afstanden tussen plaatsen zijn zomaar 450 kilometer. Het heelt iets meditatiefs en er is volop denktijd aan de binnenkant van mijn helm. In twee weken tijd heb ik bijna niemand gesproken en ik heb inmiddels wel wat zin in gezelschap. Ik nader Khiva, een kleine woestijnstad die in het verleden de grootste slavenmarkt van Centraal-Azië bezat. De ondergaande zon werpt een onwerkelijke gloed op de vestingwal en de toegangspoort. In combinatie met de zwoele avondtemperatuur voelt het magisch aan, niet te vergelijken met ook maar één piek waar ik ooit eerder ben geweest. Ik check in bij een guesthouse en tref daar ander motorrijders. Met een man of zes gaan we uit eten en iedereen zit vol verhalen. Als het later wordt eindigen we op een dakterras met nog meer reizigers, verhalen en bier.

Uitgenodigd voor de thee bij een gezin thuis (Tadzjikistan)

DE STERRENHEMEL IS OVERWELDIGEND

Tadzjikistan treft me diep. De natuur is overwelvend, de wegen slecht of afwezig. Als ik de grens met Afghanistan volg ben ik zeker twee dagen rijden verwijderd van enige serieuze vorm van beschaving. 's Winters vriest het hier 25 graden. De mensen wonen in betonnen huizen en stoken op hout. Ik tref een Zuid-Koreaan op zijn motor en we trekken een aantal dagen samen op. Ergens hoog in de bergen komen we uit bij hotwaterbronnen en nemen we een bad met de locals. Als we weer verder trekken blijkt dat we de tijd uit het oog zijn verloren en gaat de zon onder. In het donker zetten we onze tentjes op, koken wat eten en zetten we een pot thee. We zitten op 3500 meter hoogte en de sterrenhemel is overwelvend. De dag erna passeren we de hoogtepunt van 4650 meter. Mijn motor rijdt op 80 octaan maar geeft geen kik en pruttelt lekker omhoog.

Het is ook aan die grens dat ik een wonderbaarlijke ontmoeting heb met een Afghaan. Je kunt deze ontmoeting en alle andere verhalen lezen in 'De man aan de overkant'. € 19,95

KLIJK OP DEMANAANDEOVERKANT.NL of scan de QR-code

Tadzjikistan, in de verte zie je me rooij rijden